

Než psaní dobře došlo, ačkoliv ne hned, nýbrž teprve pozdě odpoledne, kdy obrstváčtmistr Materna z Květnice si vyšel vymydlen, namalován, v bělostné, zlatoskvoucí uniformě, v přemovaném, třírohém klobouku na pudrované hlavě, a copem dle vojenské míry. Odebral se nedaleko, dolů do zahrady, do společnosti hraběte Clam-Gallas na dnešní podvečer tam sezvané. Prve, nežli obrstváčtmistr odešel, důtklivě neterfí připomenul, ať opakuje slovíčka, ať ani na krok nevyechází; Ceypkovi pak přísně uložil, ať dobře hlídá, ať slečna nikam nechozí. A stará kapela stál "habť ačť" a sotva mrkal očima. Pak péna až pod taras vyprovodil. To hlavně pro schody; ale to si směl jen pomyslet, nebo pán dost hleděl, aby vykročoval jako mladý lajtnant.

Sotva že Ceypek zase na taras vystoupil, už tam slečnu zastal. — Vběhla tam jako lasička a z očí, tváře se jí smála radost z toho, že je volna. Než starý Ceypek vážně jí kynul a vyzval ji, aby šla, aby tu nezůstávala, a když nechtěje v jeho přítomnosti věřit, s místa se nehybala a jen se smála, řekl vážně šeptem, že něco má, že jí něco nese, aby jen šla. Vklouzla za ním na chodbu, žádostivě zvědavá a puzená tušením, že to něco příjemného...

Na chodbě Ceypek vykládal, a tak tajemně, že má pro ni říkání, německé říkání, tomu že se musí tajně naučit. Zklamání bylo znáti na divěném tváři i na hlasu, když se ptala, od koho to říkání má, jež Ceypek z kapsy vytahoval.

"Od pana Šedivého."

Vytrhla mu je a chtěla uskočiti jako myška; zastavila se, dotazuje se, od koho je, mluvil-li Ceypek s panem Šedivým. A když vše vyzvěděla, chytila Ceypka za ramena, a opíraje se o ně, povyskočila, děkuje mu v živé radosti, že je hodný. Pak zmizela náhle ve svém pokojíku, Ceypek chvilku hleděl na dveře. Divil se, a také počal pochybovat a uvažovati, jestli to opravdu takové říkání.

Slečna Tereza jen do pokojíka vběhla, rozbalila "říkání" a postavila se s ním k oknu. Tam bylo viděti skoro jen do hustých korun starých stromů u domu a pro ně se v tu chvíli pozdního odpoledne v útulném pokojíku skoro již šero ukládalo.

Tereza měla ráda psaníčka svého učitele. V její osamocnosti přinášela jí změnu, zabavovala ji, měla nač mysliti, proč se i strachovati, měla co tajiti. A byla pěkně psána, pan Šedivý říkal jí v nich takové pěkné věci; ale často lecčemu nerozuměla, třeba že bylo všecko po česku. Než v listech těch byla zábava, i v tom, jak je tajně přijímala, v tom tajemství, i v tom, že musila na ně odpovídat, a zase tajně a zase i s nebezpečností. Dnešní psaní přišlo zvláště vhod. Byla mrzuta proto, že nebyla německá hodina, i proto, že strýček odešel do panské společnosti tam dolů do zahrady, jež jí byla přístupna a přece jak zakletá. Myslíla, že jí bude dlouhá chvíle, co bude dělat.

A teď to "říkání"! Už to jí rozveselilo, jak Šedivý psaníčko jí dopravil, jak starý Ceypek mluvil o tom německém říkání, že jim bude pan obrstváčtmistr tuze překvapen... A co v tom listěčku! Každý až dosud jen o tom mluvil, jak je (Tereza) slíbená, že on, její Damon, pro ni touhou mře, aby se amilovala, a také je mu odepsala, a čekati ho nenechala, a v každém steak, že jen tak listem s ní může mluvit, a jak by byl blažen, kdyby s ní mohl promluvit třeba jen několik slov, častě sám...

A dnes to "říkání" jí k tomu přímo avalo. Pan informátor oznámil jí, že se mu podařilo zjistiti si na dneš bezpříčinně, volně vstup do zahrady, že přijde na večer pod taras, a že bude na svou rozmlouvu šádku čekati. Přesil tak pěkně, tak snažně. A stála tam také

Patř, Fylino! slzy plynou
Pro tě milá, jediné.
Necítíš-li lásky, zhyznou
Mé radosti nevinné.

Ty veršky jí tak zvláště nedojaly. Ale na zahradu myslila, jak by bylo, tajně, podvečer se tam podívati, tiše, nepozorovaně; a on by tam čekal! Jak by to bylo hezké! Zahofela všecka dyektivostí a jen na to myslila, a že by se snad mohla i dále podívati...

Vyhlížela ven do houštinového šera v korunách stromů. Pak se vytrhla a vyrazila kvapně ven na teras. Stanula u kamenného zábradlí, hledla před se na širokou zahradu. Nebe nad ní ještě dost zářilo, ale v arkádách, v křovích i pod stromy uložily se již stíny. — Jště jen tympanon divadla, jinaak stromovím a křovinami zakrytého, byl v jasnejším světle. Ale pak už vzduchem jakoby zřevoj se rozestřel. Zahradu se tměla, a v temnu jejích stromů a houštin tratily se střechy i pavilony. Jen bližší sochy na balustrádách teras se ještě z šera proběhlávaly. Bylo vlažno, a příjemná vůně chvillemi silněji zavanula až na teras k Tereze. Hleděla na vše jako ve snění a naslouchala směšně hlasů, jež z hloubi zahrady temným ohlasem až k ní se donášela.

A hudba se ozvala. Dálkou ztlumená zněla lahodně, lichotně stmelou, panskou zahradou, dojmala, vábila... Tereza poslouchala, všecka vzrušena tím, k čemu se odhodlávala, nepozorovala, že stranou pod terasem na pravo, v černém stínu stromového skupu stáli dva muži, vyšší elegantní, druhý menší, titěrnější. A ten, byl to mistr Kypiena, šeptal své mu společně, ukazuje na terasu před obrstváčtmistrovým obydlím, to že je baronova neť... fíekl to posměšně, a vyzvěral šepkem svého mladého společníka, a aby šel kolem, jakoby nic, jako procházku, že teprve uvidí, jaké má obrstváčtmistr gusto...

"Už jdu —" rozhodl se Kypienův společník, mladý šlechtic, jedin ze společnosti, jež se dále v zahradě bavila, "půjdu okolo a vy mně přijďte naproti."

Vykročil, ale hned zaklel. Na teras vstoupil v ten okamžik nějaký mužský, a s tím baronova neť odešla. Kypiena se také mrzel.

"To je baronův sluha, starý, mrzutý voják. S tím bude těžko. Slepě poslouchá a pánův poklad hlídá jako drak."

"Zdá se, že je opravdu tuze hezká. Budeme ještě čekat?"

"Milosti, teď jí ten potzapraviment hned nepustí. Bylo by nejlepší, abychom až za chvíli —"

Za řeči zacházeli a zanikli v temnu loubi mezi vysokými, přistřiženými houštinami. Na terasu, před starým baronovým domem, nastalo ticho. Ani kročeť ani hlas se neozval, jen chvilku tiché zasměnění v houštích a ve stromech a ohlas vzdálené hudby.

Průčelí barokového domu i ohromné, ploché kamenné terasu, jako obloukovitý výstupek a schody do zahrady s něho vedoucí, i mythologické sochy v pravo v levo na kence terasu, vše prosvítlo jasněji v plné záři měsíce, jenž zatím vyšel. Na terasu se mihla divě postava, v panském háosu, ale v měštanáckém obleku, v střevíčkách; stanula, naslouchala. Tou dobou byl Prokop Šedivý, přikrčený v levo ve stínu husté, bezové křoviny, jako na trní. Čekal toužebně, těšil se, doufal, a zase upadal ve strachy, že slečna nepřijde. — Kolem tak ticho, nikde nikoho, baron pryč... Už tu mohla být, kdyby chtěla. Kolikrát povystoupil a zadržal se k domu. Teras byl pokaždě prástný. Ale teď v plné záři měsíce, rozléval se po velkých kamenech i po schodech, záblběl na něho divně. Vykročil, chtěl jí jít vstříc. Srdce mu živě bouřilo, rozčítání jím zachvělo, že přišla, že přišla! Kvapně se ohléla, zhlédla její postava...

Zastavil se a řekl: "To není Tereza... Ale jak možná! Jestli tu není smích, jak zaslechl její hlas, složil jí vstříc. Byla to ona, ale

ne slečna, neť baronova, nýbrž ona panna Maternová, až na ten účes, jak jí poprvé shlédl u P. Vrby. A tak mu byla bližší, známější, tak mu bylo volněji. Chopil se jejích rukou a děkoval, že přišla... Smála se a ptala, půjde-li s ní takto v tom obleku, že jí to tak připadlo, že si vzala ty šaty myslíc také, že bude jistější. Informátor úsilně ujišťoval, že jí to tak sluší, že má ty šaty rád, že jí v nich poprvé viděl... Zašli z měsíčka do stínu; na křižovatce dvou stezek přiznal se Šedivý, že to tu všechno nezná, že by nerad, aby se dostali dolů na blízko k panské společnosti.

"Půjdem tudy," ukazovala Tereza na levo do aleje, "počkejte, já vás zavedu, a pak se třeba podíváme — ale počkejte, to uvidíte."

Na hlas jí bylo znáti, jak jí její nápad těší. Šli stmelou alejí lipovou a tou vypravovala neť, jak dostala to říkání, a zase se vypyčovala Šedivého, jak on sem pronikl. A zas o šatech, a na místě, kde zář měsíce pronikala, stanula, přehlížela se, sluckní rukama zkrátka pohlažovala ji urovnávajíc. Zdálo se, že s tím oblekem se vrátí všecka bývalá volnost maloměstského děvčete. Jíž nekračela, jak jí mistr Kypiena učil, aniž tak hlavu nesla; ale nenunceně pružně, tu volněji, tu rychleji; a zase odskočila od stezky vyhlížejíc a skákalá svému průvodci do řeči, smála se, jak sama teď vypadá, a zase s obavou ač ne valně opravdivou vzpomínala, kdyby tak starý Ceypek se šel přesvědčit, jestli doma, v pokojíčku, řekla mu sice, že půjde spat...

Pak opět ticha, když Šedivý se k ní přibohvil, vzal ji za ruku, že mu pořád uskakuje, a když začal o tom, jak na ni myslí, jak se soule, že s ní nemohl nikdy promluvit, a jak byl šťasten, když dostal od ní psaníčko. Tu mu jeho cituplný výklad přerušila otázka, nesměl-li se jí jejím psaní, že neumí psát a pro dobropřímnost že vzlyčky dostává. V tom jí škubla, když zacházela dále na levo.

"Na pravo, na pravo," šeptala

Vyšli z temna i svitů lipové aleje a shlédli na jejím konci malý pavillon, jako chrámec — antiklasičtím slohu vystavěný. Dveře byly otevřeny. Vešli až k nim po několika schodech, až k sloupkům portíku, a nahlíželi dovnitř. Tam se proběhlávala v tajemném svitu měsíce shora do chrámku padající nějaká socha. Šedivý vložil, že to je socha Mléčnicivosti. Tereza stojí vedle něho vzhledla k němu, usmála se, ale hned sebou škubla, jak se pojednou tichem ozvala opět hudba. Hráli pěkný menuet.

"Začínají tančit," pravila Tereza živě, skoro závistivě. "Menuet už také umím," a nachýlívši hlavu naslouchala, tiše si krásným svým hlasem přizvukuje po notě laškovného menuetu, i nožkou poklepává. Pojednou ustala.

"To by se to tančilo! Tančíte rád? Oh, ty dámy tam a páni! — Ti se mají!" Začala zavlati, jak to tam je krásné, a co Ceypek vypravoval, že bude dnes francouzské divadlo, pak tanec. "A již taneční. A jestli pak také pan strýček!"

Dala se do smíchu. Šedivý, jenž něho kolem nedbal, a jen Terezu viděl, musil si v duchu vyznati, že baronova neť zase příliš si všeho všímá. Netěšilo ho to, ale ani nehleš. Všecko jí tak slušelo, smích i ta žilnost její; a jak tiše menuetu přizvukovala, nabídl, že by tu, v chrámku mohli poslouchat, že by se tam na židličkách pěkně sedlo, při té hudbě.

"Ó ne, ne!" zvolala prudce a cupy, cup byla po schodech dále na cestě. "Musíš vesele zavést. Pojďte, uvidíte —"

Zavěšila jej do aleje ovsoučích stromů, a za ní k sobě chaboune. Šedivý tu chtěl zastaviti a do chaty se podívat, Tereza však nevolala. Vyběhla to dále za chatu, sáhla, směřem k zahradě šel, snad až vysoko rozkličkaly staré stromy rozléhlé své koruny do vlažného, šitřka vzduchu mlčením prosvětleného. Před ními stálo skupina vrb, jejich světlé, měkké haluze, teď v záři měsíce udle

stříbrolesklé, tiše se koblébaly, a povívaly spadající jako dlouhé, hebké vlasy až ku mřížím krásně kované.

Tereza měla patrnou radost z překvapení, které Šedivému způsobila, a které se ještě vzmohlo, když stanuli na malém hřbitůvku plném růží mezi kameny s tajemnými literami a nápisy.

Hleděla na něj, jak žasne, jak se rozhlíží, pak přistoupivši náhle k hlavnímu pomníku prostřed, k anděličku opřenému o shaslou pochodeň, skloněnému nad popelnici, ukázala na její zlačený nápis a ptala se:

"Co to je? To má už dalo —"

Šedivý nachýlil se četl ve svitu měsíce:

"Aux Manes de mes Amies."
Usmál se, přeložil a dořekl, to že je tedy hřbitov mrtvých milenek, láskek.

Tereza sebou trhla.
"Mrtvých? Oh!"
"Oh, ne, myslím, že jsou všechny živé a zdravé, ale jejich lásky. Tady jsou jenom jejich jména."

"A tolik měl děvčat!" zvolala Tereza upřímně žasnouce.

Šedivý hleděl na ni s patrným potěšením, usmívaje se, a ptal se, ví-li, kdo.

"Pan hrabě Gallas. Ceypek povídal, že ho to dal postavit, tu ten hřbitov." Pojednou rychle dodala: "A na těch kamenech tedy jsou jména těch..."

Shýbali se spolu ke kamenům. Šedivý odhrnul keře i květiny, nechtě, že mu na ruce kane rosa, a prohlížel litery v ornamentech. Růže voněly, svisté haluze vrb lehoučko se zachvívaly, jako u volněmá, klidném dechu, a jimi pronikala záře měsíce, chvěje se světlými pruhy na tichém hřbitůvku mrtvých láskek, na jeho kamenech a růžích. Tereza hledala zářivě; byla by tak ráda bývala, kdyby Šedivý snad uhlodl nějaké jméno. Také se ho ptala, nezná-li nějaké. Řekl, že nezná, a hned mu při tom připadlo, že k těmto kamenům přibude po čase nový, a na tom že budou začáteční písmen-

na paní Duškové, zpěvačky. Ale neřekl to. A v tom, jak Tereza chtěla mu pomoci poodhrnouti nad kamenem květinovou houšť, chytil její ruku a již ji nepustil. Polokleče držel ji a upřel oči, zářící milostným vzrušením, na mladické děvče.

"Nechme mrtvých," mluvil tlumeně, vroucně hlasem. "Má láska je živá."

"Ale také jí dají jednou pomník." Řekla to usmívaje se, škádlivě.

"Nikdy, protože nikdy —"

Škubla sebou a vytrhla rychle svou ruku z jeho ruky.

"Někdo mne volá," pravila patrně polekáná. A v tom už se ozvalo tlumeně, dosti na blízku:

"Slečno! Slečno!"

"To je Ceypek!" řekla mrzutě, chmuříc obočí.

"Slečno! Pan obrstváčtmistr —"

To účinkovalo. Skokem byla u vratěk, kde u vrby stanul Ignaci- us Ceypek udýchaný, všecken od sebe. Šedivý už stál a všecken u- žaslý hleděl za Terezu. Slyšel kvapně odpovídat, jakoby naléhal; vše dalo se velmi rychle, a nežli se Šedivý vzpamatoval, mihla se Tereza mezi haluzemi vrb, už venku před zábradlím; v tom se nachýlila přes ně do hřbitůvka a všecka vzrušena oznamovala za- rlovanému informátorovi, že mu- sí hned domů, že pan strýc přišel... Zcela hebkých haluzí, kterou svou mladou hlavou pronikla, se zavřela. Haluze se ještě nábily, chvěly, ale slícné zjevení bylo to tam. Šedivý slyšel už jen rychlé kroky; pak i ty utichly. — Stál na hřbitůvku sám, nemoha se vzpamatovati. Z hlubin veliké za- hrady zaznívala sem veselá hudba. Ale on jí neslyšel.

"Konec! Konec!" znělo mu v myslí. "Viekrát už se s ní ne- sejdeš, ani ne v německé hodině. Už můžeš také dát náhrbní ká- men..."

Šel sem s takovým radostným očekáváním, přišel sem v toto místo tak blažený; a jako pitomý

odtud odcházela, jakoby dostal ná- hlou ránu do hlavy. Vše bylo ja- ko vidění. A ona! Co teď ona! Jak obrstváčtmistr jí uvítá a po- ví-li ten Ceypek... Baron jí snad vyžene... Ah, kdyby jí vyhnal! Šel, cesty nedbaje, ani záře, jež tam dále, kde se odbývala slavnost, jakoby ze stromů a křovin vycházela do večerního vzduchu. Pojednou se však zastavil, na o- kamžik uvažoval, pak se obrátil, hle-laje směr k baronovu domu. — Bral se opatrněji, drže se v stínu, až stanul tam, kde prve tak blaže- ně vzrušen uvítal Terezu. Před budovou ticho, na terasu nikdo, v okně slečnina pokojíku tma. — Naslouchal, čekal. Ticho, nic ne- slyšel, nikoho se nedočkal. Ode- šel s nepořízenou. Kudy šel do- mů, nedbal, a doma, ač se zatím valně připozdilo, neulehl. Nemohl usnouti.

Ráno, záhy, aby Ceypka ne- zmečkal, šel do Lipové ulice, a- by vyčkal baronova sluhu do trhu- jdoucího. Nedočkal se ho, až te- prve odpoledne. Ceypek se za- mračil, když spatřil slečnina in- formátora, ale zamířil zrovna k němu, oznamuje mu, že jde k ně- mu, že pan baron vzkazuje —

Šedivý se nadál těch koneč a přece se lekl.

"Abych —" vyhrkl, ale nedo- mluvil.

"Aby se víc k nám nenamá- hali!"

"Pan baron ví —"

"Nic nevím, já jenom vím."

"A proč tedy —"

"Protože tu slečna není!"

Šedivý vyvalil oči.

"A kam, prosím jich, pane Ceypek, kam —"

(Pokračování.)

odtud odcházela, jakoby dostal ná- hlou ránu do hlavy. Vše bylo ja- ko vidění. A ona! Co teď ona! Jak obrstváčtmistr jí uvítá a po- ví-li ten Ceypek... Baron jí snad vyžene... Ah, kdyby jí vyhnal! Šel, cesty nedbaje, ani záře, jež tam dále, kde se odbývala slavnost, jakoby ze stromů a křovin vycházela do večerního vzduchu. Pojednou se však zastavil, na o- kamžik uvažoval, pak se obrátil, hle-laje směr k baronovu domu. — Bral se opatrněji, drže se v stínu, až stanul tam, kde prve tak blaže- ně vzrušen uvítal Terezu. Před budovou ticho, na terasu nikdo, v okně slečnina pokojíku tma. — Naslouchal, čekal. Ticho, nic ne- slyšel, nikoho se nedočkal. Ode- šel s nepořízenou. Kudy šel do- mů, nedbal, a doma, ač se zatím valně připozdilo, neulehl. Nemohl usnouti.

Jos. J. Panuška

1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dia- lektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Poštovní a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VEŘEJNÁ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 19 večer a v sobotu od 3 hodin odp. do 8 hod. večer. 3617
Tel. Dong. 5737. Přijíme kádky vever.

V dílně, na farmě, v dolech,

téměř při každém zaměstnání vy- staven jest člověk nehodám, úra- zu a poranění, jež z pravidla pří- nuší sebou bolest, útrapy a ztrátu času, leč byste v takovém přípa- du měli po ruce

Severův Gothardský Olej.

Rychlé upotřebení tohoto mazání jest vždy vítanou úlevou pro pacienta.

Doporučuje se v případech:

revmatismu, neuralgie, pohmoždění, bolesti v zádech, vymknutí, křeč, otoku, stuhlosti svalů a při každé povrchní bolesti na těle.

Cena 50 centů.

Čtete usudky jiných:

"Severův Gothardský olej již často pomohl v přípa- dech úrazu máš i vourubám v dílně."
G. Mertus, Kipling, O.

"Nemítí Severův Gothardský olej na farmě nevykne se člověk útrapám, strádám i peněz."
M. Votruba, Hay Springs, Neb.

"Povazují Severův Gothardský olej za nejbezpečnější li- sament pro dělníky, pracující v dolech, kteří jsou tak často napadáni revmatismem a vystaveni úrazům každou mínu- tu."
B. Hribar, Vick Haven, Pa.

Opatřte si Severůvy Léky u nejbližšího lékárníka. Řekněte mu, že si přejete jen Seve- růvy Léky a neberte jiných. Naše léky mají návod tisklý ve vaší řeči.

Píšte našemu lékařskému oddělení o radu. Učili se zdarma a ochotně.

W. F. SEVERA Co. SEDAR RAPIDS IOWA

Pozorujete-li
na sobě příznaky
žlučnatosti,
jaterní choroby
zácpy,
nezáživnosti,
klesání sil,
pamatujte, že nejlepší služby
vám prokáže
**Severův
Životní balsám.**
Cena 75 centů.

Kdo si stěžuje,
že jej trápí
kašel,
nastuzení,
záducha,
chraptivost,
obtížný dech,
bolavost v hrdle,
toto mu nejlépe doporučuje
**Severův
Balsám pro plíce.**
Cena 25c a 50c.